

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.505

Dosar nr.8998/2/2011

Ședința publică de la 31 ianuarie 2013

Președinte:	Simona Marcu	- Judecător
	Luiza Maria Păun	- Judecător
	Liliana Vișan	- Judecător
	Silvia Toma	- Magistrat asistent

&&&

La data de 18 ianuarie 2013 s-a luat în examinare recursul declarat de Bîrsan Corneliu împotriva sentinței nr. 168 din 12 aprilie 2012 a Curții de Apel Pitești - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea succesiv, la data de 24.01.2013 și 31.01.2013, când a hotărât următoarele:

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cadrul procesual

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal la data de 19.10.2011, reclamantul Corneliu Bîrsan a chemat în judecată pe pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, solicitând instanței să dispună anularea în tot a Hotărârii Secției pentru Judecători a C.S.M. nr.765/06.10.2011, prin care s-a încuviințat percheziția domiciliară ce a vizat-o pe soția sa și a Hotărârii Secției pentru Judecători a C.S.M. din data de 18.10.2011,

prin care s-a respins plângerea administrativă prealabilă pe care a formulat-o împotriva Hotărârii nr.765/2011.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că deține funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, iar soția sa deține funcția de judecător și președinte de secție la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin Hotărârea nr.765/06.10.2011, Secția pentru Judecători a C.S.M. a încuviințat efectuarea unei percheziții la domiciliul comun al reclamantului și al soției acestuia, deși respectivul domiciliu era un spațiu inviolabil, având în vedere calitatea sa de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Reclamantul a invocat încălcarea dispozițiilor privind imunitățile și privilegiile menționate de art.1 și 4 din Protocolul adițional nr.6 la Acordul General privind privilegiile și imunitățile Consiliului European, ratificat de România și de art.30 paragraful 1 din Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice.

Reclamantul a mai susținut că i-a fost adusă atingere dreptului consacrat de art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului privitor la respectarea domiciliului și la excluderea oricărei ingerințe ce nu are o bază legală.

În cuprinsul cererii de chemare în judecată, reclamantul a invocat pe cale de excepție, conform art. 4 din Legea nr. 554/2004, nelegalitatea dispozițiilor art. 26³ alin. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a CSM, aprobat prin Hotărârea CSM nr. 326/2005, așa cum a fost modificată prin Hotărârea CSM nr. 267/2011, conform cărora documentele din dosarul de încuviințare a percheziției nu pot fi consultate, copiate sau comunicate. În motivarea excepției, reclamantul a arătat că respectivele dispoziții contravin art. 13 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și art. 172 C.proc.civ., împiedicând exercitarea dreptului la apărare, egalitatea de arme și dreptul la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituția României.

Prin încheierea nr.5986/09.12.2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus strămutarea pricinii la Curtea de Apel Pitești – Secția contencios administrativ și fiscal, unde a fost înregistrată la data de 30.01.2012.

Pârâtul C.S.M. a depus întâmpinare, solicitând respingerea cererii reclamantului ca neîntemeiată, întrucât încuviințarea acordată de CSM pentru efectuarea percheziției nu are natura

juridică a unui act administrativ cu caracter individual, fiind acordată în conformitate cu legea.

Prin notele de şedinţă depuse la data de 22.02.2012, reclamantul a recalificat cererea privind excepţia de nelegalitate a dispoziţiilor art. 26³ alin. 2 din Regulamentul de organizare şi funcţionare a CSM, în sensul că nu o mai susţine ca atare, ci trebuie considerată ca reprezentând o solicitare de obligare a pârâtului de a depune la dosar actele contestate şi întreaga documentaţie care a stat la baza emiterii lor, potrivit art. 13 din Legea nr. 554/2004, art. 172 C.proc.civ. şi art. 21 şi 24 din Constituţia României.

Pârâtul CSM a depus completare la întâmpinare, invocând excepţia inadmisibilităţii acţiunii reclamantului, întrucât avizele emise de C.S.M. prin care încuviinţează percheziţia, reţinerea sau arestarea preventivă a judecătorilor, sunt privite de doctrină şi de Curtea Constituţională (prin deciziile nr.53/2000, nr.275/2002 şi nr.4/2004) ca acte-condiţie pentru punerea în mişcare a acţiunii penale, aflate în strânsă corelaţie cu prevederile art.10 lit.f) din Codul de procedură penală.

Prin încheierea din data de 7.03.2012, Curtea a respins excepţia inadmisibilităţii ca neîntemeiată, reţinând, în esenţă, că actele contestate în speţă sunt acte administrative unilaterale cu caracter individual, susceptibile de a fi cenzurate de instanţa de contencios administrativ.

La data de 13.03.2012, după depunerea la dosar de către pârât a Hotărârii Secţiei pentru judecători nr. 765/6.10.2011 şi, implicit, după luarea la cunoştinţă a conţinutului acesteia, reclamantul a completat motivele cererii de chemare în judecată, invocând nelegalitatea actului respectiv pentru următoarele considerente:

1.1- Învioabilitatea imunităţii, în sensul că privilegiile şi imunităţile unui judecător la CEDO şi ale soţului/soţiei acestuia vizează domiciliul şi bunurile lor, dar şi libertatea lor individuală şi corespondenţa, inclusiv convorbirile telefonice, însă atât CSM, cât şi DNA au decis în mod greşit că imunitatea nu există faţă de România, făcând grave confuzii între instituţii juridice elementare de drept internaţional.

Astfel, în privinţa judecătorilor CEDO, care sunt independenţi şi nu reprezintă statele din care provin, nu se pune problema statului acreditat sau a statului acreditant, întrucât acestora li se

aplică doar privilegiile și imunitățile de care se bucură trimișii diplomatici, în virtutea normelor de drept internațional, iar nu și condițiile referitoare la statele obligate să respecte privilegiile și imunitățile.

Drept consecință, a subliniat reclamantul, Adunarea Plenară a CEDO, prin decizia din data de 29.11.2011, a statuat violarea imunității reclamantului și a soției acestuia – judecător, hotărând ridicarea pentru viitor a imunității în privința acesteia din urmă, strict pentru soluționarea cauzei penale nr. 82/P/2011.

1.2. *Încuviințarea percheziției domiciliare pentru fapte care au primit o altă încadrare juridică sau sunt prevăzute de alte norme penale*, reclamantul afirmând că deși soției sale i s-a adus la cunoștință începerea urmăririi penale pentru infracțiunea de *trafic de influență* prevăzută de art. 257 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, solicitarea încuviințării percheziției s-a făcut pentru infracțiunea de *cumpărare de influență* prevăzută de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, deși în motivarea solicitării se arătase că urmărirea penală s-a început pentru infracțiunea de *trafic de influență* prevăzută de art. 257 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000. Or, art. 7 alin. 1 reglementează infracțiunea de luare de mită și nu se poate face confuzie între art. 7 și art. 6¹ cu art. 6 din aceeași lege.

Pe de altă parte, pârâtul CSM a reținut că față de soția reclamantului a început urmărirea penală pentru infracțiunea de *trafic de influență* prevăzută de art. 6¹ din Legea nr. 78/2000, deși textul legal respectiv se referă la infracțiunea de *cumpărare de influență*. De asemenea, CSM a reținut că fapta pentru care este urmărită penal soția reclamantului se sancționează cu pedeapsa închisorii de până la 15 ani, deși o astfel de limită ar putea exista fie în cazul infracțiunii de luare de mită în formă agravată prev. de art. 257 C.pen. rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cum a indicat DNA, fie pentru o infracțiune de corupție săvârșită în condițiile art. 9 din Legea nr. 78/2000.

În opinia reclamantului, Hotărârea nr. 735/6.10.2011 trebuie anulată în partea care o privește pe soția acestuia, deoarece CSM a dat încuviințarea de efectuare a percheziției domiciliare pentru alte infracțiuni decât cele pentru care s-a început urmărirea penală.

Reclamantul a mai arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a dat ulterior autorizarea de realizare a percheziției pentru o altă infracțiune și pentru altă calificare (trafic de influență prev. de art. 257 C.penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000) decât cele avute în vedere de CSM - secția pentru judecători.

1.3. *Încuviințarea percheziției domiciliare s-a realizat exclusiv pe baza unor mijloace de probă obținute vădit ilegal, câtă vreme interceptările și înregistrările convorbirilor telefonice s-au efectuat în condițiile în care soția sa se bucura în acel timp de imunitate în ce privește corespondența sub orice formă. De asemenea, din aceeași hotărâre a C.S.M., corelată cu Rezoluția procurorului de caz din 21.12.2011, rezultă că în perioada 04.04.-05.10.2011 în cauza penală s-au efectuat doar acte premergătoare, urmărirea penală fiind începută la data de 05.10.2011. Potrivit art.91¹ alin.1 Cod proc.pen. interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice se autorizează de judecător la cererea procurorului care efectuează sau realizează urmărirea penală. Este astfel evident că, față de soția sa, interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice s-a realizat, în pofida legii, în etapa actelor premergătoare, anterioară începerii urmăririi penale. În același sens, a arătat reclamantul, a statuat și Curtea Constituțională prin Decizia nr.962/25.06.2009, publicată Monitorul Oficial nr.563/13.08.2009, care a arătat că dispozițiile art.91¹ alin.1 Cod procedură penală nu permit interceptarea și înregistrarea convorbirilor în afara procesului penal, adică în faza actelor premergătoare.*

1.4. *Încuviințarea percheziției domiciliare s-a realizat exclusiv pe baza unor mijloace de probă care nu au fost studiate personal de membrii Secției pentru Judecători a C.S.M., aceștia mulțumindu-se cu preluarea ca fiind adevărate a afirmațiilor false ori denaturate făcute de procuror în cererea de încuviințare a percheziției, fără nicio cenzură.*

Ca atare, încuviințarea percheziției nu s-a făcut în cunoștință de cauză, C.S.M. neîndeplinindu-și rolul constituțional de garant al independenței justiției și implicit de protector al unui judecător împotriva abuzurilor parchetului.

1.5. *Încuviințarea percheziției domiciliare s-a realizat fără niciun fel de verificare ori cenzură din partea membrilor Secției pentru Judecători a C.S.M., ceea ce rezultă din informațiile mass-media potrivit cărora*

C.S.M. nu ar fi refuzat vreo cerere de încuviințare a unei percheziții domiciliare față de un magistrat. Și din acest punct de vedere reclamantul consideră că CSM nu și-a îndeplinit obligația de a proteja magistrații împotriva posibilelor abuzuri, ci, dimpotrivă, și-a îndeplinit în mod formal rolul de garant al independenței justiției.

1.6. Încuviințarea percheziției domiciliare s-a realizat cu violarea art.8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a art.1 din Protocolul Adițional nr.1 la Convenție, precum și a art.100 raportat la art.97 din Codul de procedură penală.

În opinia reclamantului, încuviințarea percheziției și posibilitatea ridicării de bunuri a constituit o ingerință în dreptul la respectarea vieții private, dreptul la respectarea domiciliului și dreptul la respectarea bunurilor, ingerință care nu este prevăzută de lege, deoarece încalcă imunitatea unui judecător al CEDO, nu este necesară într-o societate democratică și nu răspunde unei nevoi sociale imperioase, în sensul că nu reprezintă singura cale pentru atingerea scopului legitim urmărit, adică pentru înfăptuirea justiției.

Sub acest ultim aspect, din înseși dispozițiile art.100 și art.97 Cod procedură penală rezultă formularea de către organul judiciar mai întâi a unei cereri de predare a obiectelor sau înscrisurilor ce pot servi ca mijloc de probă, percheziția putând fi solicitată doar în subsidiar, în măsura în care persoana căreia i s-a cerut predarea nu se conformează.

Or, față de soția reclamantului nu s-a formulat o solicitare în sensul art.100 și art.97 Cod procedură penală mai înainte de încuviințarea percheziției domiciliare.

S-a mai arătat că nu se poate susține că, încuviințând percheziția, Secția pentru Judecători a C.S.M. asigură doar protecția independenței judecătorului prin prisma verificării competenței organului care a solicitat percheziția și a respectării dispozițiilor legale privind percheziția.

De asemenea, nu se poate considera că problema violării art.100 Cod procedură penală și a Convenției Europene a Drepturilor Omului este o chestiune de oportunitate, care vizează fondul cauzei și ar cădea în competența instanței ce soluționează propunerea de efectuare a percheziției domiciliare, întrucât acestea sunt chestiuni de legalitate.

Pârâtul C.S.M. nu a depus întâmpinare față de noile motive de nelegalitate invocate de reclamant, iar în legătură cu plângerea prealabilă formulată de reclamant, părțile au arătat că a fost soluționată de Secția pentru Judecători a C.S.M., dar nu a îmbrăcat forma unei hotărâri, rezultatul deliberărilor fiind cuprins în adresa nr.25579/1154/2011, comunicată reclamantului.

Instanța a încuviințat în parte probele solicitate de reclamant, respectiv proba cu înscrisuri constând în documentele cu privire la efectuarea percheziției în domiciliul comun, la contestarea măsurii percheziției domiciliare, la corespondența reprezentantului Curții Europene a Drepturilor Omului cu autorități ale statului român, la dispozițiile Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la ridicarea imunității soției reclamantului și refuzului de ridicare a imunității reclamantului.

Pe de altă parte, instanța a respins ca neconcludente solicitările formulate de reclamant privind: obligarea pârâtului C.S.M. de a depune la dosar documentația care a stat la baza emiterii hotărârii contestate în speță, obligarea Direcției Naționale Anticorupție de a depune copii de pe anumite acte din dosarul nr.82/P/2011, obligarea Înaltei Curți de Casație și Justiție de a depune copii de pe anumite înscrisuri în legătură cu același dosar penal, obligarea pârâtului C.S.M. de a răspunde la interogatoriu în legătură cu practica sa privind încuviințarea percheziției la domiciliile magistraților, precum și în legătură cu fapte juridice și materiale concrete îndeplinite pentru emiterea actului administrativ atacat în speță și audierea în calitate de martor a procurorului Cerbu Viorel Ioan, procurorul de caz care a solicitat efectuarea percheziției.

2. Hotărârea curții de apel

Prin sentința nr.168 din 12 aprilie 2012, Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins ca neîntemeiată cererea formulată de reclamantul Bîrsan Corneliu, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii.

În analiza cererii, instanța de fond a avut în vedere dispozițiile art. 95 alin. 1 din Legea privind statutul judecătorilor și procurorilor nr. 303/2004, art. 42 alin. 1 din Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii nr. 317/2004, precum și art. 26¹ și art. 26² din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 326/2005 a CSM.

Instanța de fond a reținut că, în speța de față, s-a stabilit că hotărârea Secției pentru Judecători a CSM prin care s-a încuviințat efectuarea percheziției la domiciliul comun al soților Bîrsan este un act administrativ în înțelesul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, censurabil în justiție.

De asemenea, s-a stabilit – prin respingerea excepției lipsei de interes, invocată de reprezentantul CSM – că reclamantul justifică un interes în contestarea actului prin care CSM a încuviințat efectuarea percheziției domiciliare, în sensul că domiciliul la care s-a efectuat percheziția aparține și reclamantului, care a trebuit să suporte pătrunderea în spațiul său privat și inviolabil a unor organe judiciare, deși nu avea legătură cu acțiunea acestora.

Prin urmare, instanța a reținut că are de analizat temeinicia cererii reclamantului, în raport de motivele de nelegalitate invocate.

Răspunzând punctual la acestea, s-a argumentat după cum urmează:

2.1. *Cu privire la încălcarea inviolabilității locuinței reclamantului*, de care se bucura prin prisma reglementărilor legale internaționale aplicabile în virtutea statutului său de judecător la CEDO, instanța de fond a reținut că legea impune organelor judiciare să obțină avizul CSM atunci când intenționează efectuarea unei percheziții la domiciliul/asupra unui magistrat, iar o astfel de condiție în administrarea acestei probe nu poate fi impusă decât în scopul protecției magistratului împotriva unui abuz al organelor judiciare penale.

Încuviințarea percheziției se face exclusiv în considerarea calității de magistrat a celui vizat de actul respectiv, iar CSM, în calitate de apărător al magistratului, are obligația de a face verificări care să îi aducă certitudinea că actele specifice procesului penal, cum este și percheziția, sunt realizate în cadrul unui proces penal, de către organe judiciare competente din punct de vedere funcțional și că persoana magistratului are legătură concretă cu procesul penal respectiv, justificându-se astfel percheziția asupra lui sau la domiciliul lui, neputându-se opune realizării percheziției pentru alte considerente decât cele care țin de statutul profesional al persoanei vizate de respectiva probă.

În speță, inviolabilitatea domiciliului soților Bîrsan este atrasă de statutul de judecător la CEDO al domnului Bîrsan, iar nu de statutul de magistrat român al doamnei Bîrsan.

Ca atare, CSM nu doar că nu avea obligația de a verifica dacă locuința unde urmează a se realiza percheziția este inviolabilă, dar nu avea nici dreptul de a se opune realizării percheziției în caz de inviolabilitate, întrucât această restricție de pătrundere în locuință nu este legată de calitatea de judecător a doamnei Bîrsan, ci de statutul civil dat de faptul că este soția domnului Bîrsan - judecător la CEDO, care se bucură de anumite privilegii și imunități ce se extind și asupra soției sale.

Prin urmare, în ce privește acest argument, instanța a apreciat că hotărârea CSM - Secția pentru Judecători nu a generat vreun prejudiciu reclamantului, în sensul că nu din cauza acestui act i-a fost încălcată reclamantului inviolabilitatea domiciliului, astfel că din această perspectivă, hotărârea nu poate fi considerată nelegală.

În altă ordine de idei, instanța de fond a stabilit că nu va dezlega problema încălcării imunității reclamantului, întrucât acest aspect nu poate fi imputat hotărârii CSM contestată, în opinia sa, încălcarea imunității putând fi reclamată doar față de organele judiciare care au solicitat, autorizat și efectuat percheziția, acestea fiind singurele obligate să cunoască toate împrejurările legate de persoanele și locurile vizate de acțiunile lor, pentru ca acestea să fie legale, și deci singurele care pot evalua consecințele juridice ale respectivelor acte.

Faptul că reglementările legale în materie procesual penală (Codul de procedură penală în vigoare) nu recunosc în mod direct unui terț, cum este reclamantul, dreptul de a se plânge în cadrul procesului penal împotriva actelor organelor judiciare și de a cere desființarea lor și repararea prejudiciului, nu exclude obligația Statului român, cunoscând dispozițiile art. 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ca prin organele sale judiciare penale să facă o analiză jurisdicțională asupra pretențiilor reclamantului.

În speța de față, însă, o cenzură a percheziției din alte considerente decât cele ce pot fi imputate pârâtului CSM nu se poate realiza, întrucât violarea imunității nu poate fi imputată CSM.

2.2. În ceea ce privește faptul că CSM – Secția pentru Judecători a dat încuviințarea de efectuare a percheziției pentru alte infracțiuni decât cele pentru care s-a început urmărirea penală, instanța a constatat că reclamantul, invocând nelegalitatea hotărârii CSM, nu se poate prevala de aspectele penale incidente și de neregularitatea actelor procesului penal, deoarece este terț față de respectivul proces penal și nu este direct afectat de încadrarea juridică dată faptelor pretins comise de soția acestuia, însă, pentru a demonstra nelegalitatea unui act administrativ, reclamantul este în drept să invoce orice argument care poate duce la desființarea actului prin care susține că i-a fost încălcat un drept sau nesocotit un interes legitim.

Astfel, instanța de fond a reținut că argumentele invocate de reclamant tind la dovedirea faptului că prin încuviințarea percheziției într-un proces penal pornit nelegal, abuziv, în scop de șicană, de intimidare, de afectare a imparțialității judecătorului Bîrsan Gabriela Victoria, pârâțul CSM a încălcat dreptul reclamantului la respectarea domiciliului, proprietății și vieții private în general. Din această perspectivă, instanța a apreciat că motivul nu este imposibil de invocat și poate fi examinată temeinicia lui, ținând cont de natura de act administrativ a hotărârii CSM.

Analizând conținutul considerentelor hotărârii CSM, instanța a constatat că, într-adevăr, sunt anumite inadvertențe cu privire la calificarea juridică a faptelor de care a fost acuzat judecătorul Bîrsan Gabriela Victoria și cu privire la sancțiunea pe care C.S.M a reținut-o, însă aceste neconcordanțe nu pot atrage desființarea hotărârii de încuviințare a percheziției, întrucât CSM nu realizează o cenzură asupra corectitudinii riguroase a încadrării în drept pe care organele de urmărire penală o dau faptelor pretins săvârșite de magistrat, ci se mărginește în a verifica dacă există un proces penal în cadrul căruia acuzațiile de fapt au căpătat o încadrare aparent corespunzătoare în drept ca infracțiuni, că solicitarea de efectuare a percheziției este motivată de organul judiciar care a cerut-o și că, în raport de această motivare, se justifică efectuarea percheziției.

Împrejurarea că organele penale au dat o încadrare juridică greșită faptelor nu este în competența de verificare și cenzură a CSM, ci exclusiv în competența instanței, în cazul dispunerii trimiterii în judecată.

În ceea ce privește inconsecvența CSM în expunerea faptelor și a soluției, în sensul că, deși reține infracțiunea de trafic de influență, face referire la textul legal privitor la infracțiunea de cumpărare a influenței și la o pedeapsă străină de ambele infracțiuni (având în vedere maximul special al pedepsei, fără luarea în considerare a unor agravante, pentru că CSM nu face referiri la astfel de împrejurări), instanța a reținut că acest aspect nu afectează valabilitatea hotărârii de încuviințare a percheziției din aceleași considerente, respectiv, nu rigoarea încadrării în drept a faptelor materiale este cea importantă într-o solicitare ca cea făcută de DNA, ci faptul că într-un dosar penal s-a dispus începerea urmăririi penale, iar pentru soluționarea respectivei cauze, în mod justificat, se impune efectuarea unei percheziții la domiciliul unui magistrat.

În aceste condiții, CSM verifică doar formal existența aspectelor de natură penală care permit formularea unei cereri de încuviințare a efectuării percheziției.

Cu toate acestea, în opinia instanței, rolul CSM nu trebuie apreciat ca unul formal, întrucât acesta trebuie să aibă convingerea că încuviințarea efectuării percheziției se cere și, respectiv, va fi dată în cadrul unui proces penal în care este implicat, într-o anumită manieră, un magistrat și că percheziția este pertinentă (are legătură cu cauza) și nu are alt scop decât să ducă la dezlegarea pricinii.

2.3. *Cu privire la nelegalitatea obținerii probelor în afara cadrului unui proces penal* (mai exact: înainte de începerea urmăririi penale) instanța a apreciat, raportat la argumentele anterior expuse că nu poate fi reținută.

Instanța a reiterat faptul că CSM nu era obligat să verifice aspectul respectiv, iar cu privire la administrarea probelor mai înainte de începerea urmăririi penale, a subliniat faptul că CSM nu are căderea de a verifica legalitatea administrării probelor în procesul penal. Indiferent că respectivele interceptări telefonice au furnizat organelor penale indiciile săvârșirii unor fapte penale ori că au probat temeinicia unor indicii obținute din alte surse, respectiv indiferent că interceptările au fost realizate înainte ori după începerea urmăririi penale, doar instanța penală poate statua asupra legalității acestora.

În consecință, nu se poate considera că în aceste condiții CSM „validează” o măsură nelegală, întrucât aparența de legalitate în ceea ce îl privește pe acesta este realizată.

2.4. *Cu privire la motivul ce vizează încuviințarea percheziției domiciliare realizată exclusiv pe baza unor mijloace de probă care nu au fost studiate personal de membrii Secției pentru Judecători a C.S.M,* instanța a reținut că, potrivit art. 26¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii (citată mai sus), cererile având ca obiect încuviințarea percheziției sunt însoțite de dosarul original al cauzei sau, după caz, de copia certificată a acestuia.

Prin urmare, membrii CSM au putut avea acces la piesele dosarului penal și, implicit, la înregistrările convorbirilor telefonice sau la transcrierile acestora.

Însă CSM nu face o evaluare a respectivelor probe ca și o instanță de judecată, competențele lui limitându-se la a stabili la nivel de aparență că procesul penal există din punct de vedere legal și că percheziția este necesară procesului penal în scopul final al aflării adevărului.

2.5. *Cu privire la susținerea potrivit căreia darea încuviințării s-a făcut de către CSM fără nicio verificare,* instanța a reținut că afirmația este nesusținută de argumente solide.

În condițiile în care în cuprinsul Hotărârii nr. 765/2011 sunt prezentate argumentele pentru care s-a dispus încuviințarea, nu se poate susține că CSM nu a verificat circumstanțele cauzei.

Cât privește faptul că, până în prezent, după cum rezultă din informațiile publice furnizate de mass media, CSM nu a respins nicio cerere de încuviințare a percheziției, nu pot fi făcute aprecieri pentru alte situații decât cea în discuție și nici nu se poate considera că CSM are o practică din a da încuviințări de percheziție fără a face verificările necesare pentru a se convinge că măsura solicitată se impune în mod obiectiv (în sensul că are legătură cu cauza penală).

Nu a fost primită nici susținerea potrivit căreia, membrii CSM nu au exercitat nicio cenzură, pentru considerentul că o altă cenzură decât cea similară unei verificări în scopul anterior menționat nu este proprie CSM, care nu acționează ca o instanță investită cu verificarea legalității și temeiniciei actelor procesuale penale.

2.6. *Instanța de fond a înlăturat și argumentele de nelegalitate referitoare la încuviințarea percheziției domiciliare cu încălcarea art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a art.1 din Protocolul Adițional nr.1 la Convenție, precum și a art.100 raportat la art.97 din Codul de procedură penală, reținând că acest motiv nu poate fi cenzurat de instanță, întrucât, în speță, este verificată legalitatea încuviințării pe care CSM a dat-o în vederea efectuării percheziției, iar nu legalitatea percheziției în sine.*

Cu alte cuvinte, nu pot fi invocate în contradictoriu cu CSM motive de nelegalitate a actelor procesuale și/sau procedurale penale cum este ingerința sus expusă. În privința aceasta, doar autoritățile judiciare penale pot stabili dacă percheziția a fost legal realizată și este valabilă în procesul penal, putând fi valorificată ca probă.

Curtea a apreciat că se poate verifica încălcarea Convenției și a Protocolului doar în ceea ce-l privește pe pârâtul CSM și actul emis de acesta. În privința faptului că percheziția nu ar fi fost singurul mijloc pentru atingerea scopului legitim urmărit, CSM nu este ținut să verifice dacă organele judiciare au la îndemână și alte mijloace procedurale și dacă au uzat sau nu de ele în mod justificat.

Încuviințarea pentru efectuarea percheziției, dată de CSM în considerarea calității de magistrat a persoanei vizate de respectiva măsură, nu absolvă organele judiciare, care au cerut, autorizat, executat și valorificat respectiva probă, de responsabilități în legătură cu percheziția.

Ca atare, atât organele de urmărire penală, cât și instanțele judecătorești, care autorizează percheziția sau care îi dau valoare probatorie în procesul penal, trebuie să verifice dacă măsura respectivă nu este invalidă ori nu a adus atingere – mai mult decât este implicit executării unor acte legale – anumitor drepturi sau interese legitime ale persoanei vizate direct de măsură ori ale altor persoane afectate colateral. Nu CSM este cel care trebuie să răspundă de legalitatea măsurilor dispuse de organele judiciare penale, pentru că acesta nu are responsabilități în cadrul procedurii penale, ci doar față de magistratul supus percheziției.

Prin urmare, nici faptul că organele de urmărire penală au apreciat că trebuie realizată percheziția înainte de a solicita persoanei vizate să predea obiectele sau înscrisurilor ce pot servi ca

mijloace de probă, nu poate fi argument de nelegalitate a încuviințării date de CSM, pentru că CSM nu cenzurează maniera în care organele penale gestionează propriile dosare și apreciază că trebuie realizat probatoriul.

Contrar celor susținute de reclamant, instanța de fond a constatat că problema violării art.100 Cod procedură penală și a Convenției Europene a Drepturilor Omului vizează în realitate cauza penală și, drept urmare, cade în competența de verificare a organelor judiciare penale, în fața cărora trebuie invocată, însă nu ca aspect de oportunitate, ci ca aspect de legalitate a percheziției.

Concluzionând în sensul că pârâțul CSM nu face verificări de legalitate și oportunitate în cadrul dosarului penal asupra probei percheziției, ci verifică existența la nivel de aparență justificată a unui dosar penal în care se impune, potrivit solicitării organelor penale și argumentelor pertinente pe care le prezintă acestea, efectuarea unei percheziții asupra unui magistrat sau la domiciliul acestuia, respectiv în sensul că încuviințarea dată de CSM nu este nelegală dacă proba administrată ulterior de organele penale are vicii de legalitate în raport cu magistratul în cauză sau încalcă drepturile unui terț față de procesul penal, instanța de fond a constatat că nu sunt întrunite cerințele art. 1 alin. 1 și 2 și art. 8 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, respingând ca neîntemeiată, cererea reclamantului de anulare a Hotărârii Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii.

3.Rekursul declarat de către reclamantul Corneliu Bîrsan

Împotriva sentinței curții de apel a formulat recurs în termen legal reclamantul Bîrsan Corneliu, solicitând, în principal, casarea cu trimitere pentru completarea probatoriului administrat sau, în subsidiar, modificarea în tot a acesteia, cu consecința admiterii acțiunii și anulării, în parte, a actului administrativ atacat, numai în privința încuviințării percheziției la domiciliul său, nu și la domiciliul celui alt judecător național vizat.

În drept au fost invocate, sub aspectul normelor de drept procesual, dispozițiile art. 20 alin.(1) și (3) și art.28 alin.(1) din Legea nr. 554/2004 raportate la art. 304 pct.9, art. 304¹, art. 312 alin.(1) –(3) , art. 313, art. 314 și art. 315 alin.(1), toate din Codul de procedură civilă.

Criticile la adresa sentinței au fost grupate de autorul memoriului de recurs în patru motive, după cum urmează:

3.1. Hotărârea fondului încalcă normele internaționale convenționale și jurisprudențiale privind imunitatea.

În dezvoltarea acestui motiv de nelegalitate, recurentul arată că prin actul administrativ atacat i s-a violat imunitatea domiciliului de care beneficiază în virtutea calității sale de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, potrivit art. 51 din Convenția europeană a drepturilor omului, art. 40 din Statutul Consiliului European, art. 18 din Acordul general asupra privilegiilor și imunităților Consiliului European, art. 1 și 4 din Al Șaselea Protocol adițional la Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului European, art. 22 și 30 din Convenția de la Viena privind relațiile diplomatice la toate aceste tratate internaționale România fiind parte.

Autoritățile Statului Român, subliniază recurentul, au obligația respectării imunității sale, această obligație rezultând chiar din dispozițiile art. 11 din Constituție, precum și din dispozițiile art. 31 alin.(1), (2) și (5) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele.

În această privință, a mai relevat recurentul, prin Decizia din 29 noiembrie 2011, Adunarea plenară a Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat cu autoritate de lucru judecat, că prin percheziția domiciliară a fost violată imunitatea sa și a soției, judecătoarea Bîrsan Gabriela Victoria, respingându-i-se totodată cererea de ridicare a imunității sale pe viitor.

Conchizând, recurentul a insistat asupra împrejurării că nerecunoscându-i-se încălcarea imunității prin actul administrativ atacat, instanța de fond a pronunțat o hotărâre cu încălcarea legii, noțiune ce include normele internaționale în materie de imunitate.

3.2. Sentința nu recunoaște dreptul la respectarea domiciliului.

La acest punct, recurentul combate procedeul instanței de a distinge între actul administrativ prin care s-a încuviințat percheziția și percheziția în sine, arătând că hotărârea CSM reprezintă prin ea însăși o ingerință în dreptul la respectarea domiciliului, în absența acesteia nefiind legal posibilă efectuarea percheziției domiciliare. Ca atare, insistă recurentul, actul CSM trebuie să respecte toate exigențele convenționale și jurisprudențiale privind validitatea ingerinței. Reluând

argumentația expusă la judecata în primă instanță, recurentul arată că intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a încălcat art. 8 § 1 din Convenție, prin aceea că ingerința nu este prevăzută de lege și nu este necesară într-o societate democratică.

3.3. Sentința este dată cu aplicarea greșită a legii interne privind protecția magistraților împotriva abuzurilor

În esență, în cuprinsul acestui motiv, recurentul dezvoltă teza potrivit căreia verificările pe care le face CSM cu privire la cererea de încuviințare a percheziției nu se pot limita la aparențe, pentru că intimatul are rolul constituțional și legal de a proteja magistrații împotriva abuzurilor și presiunilor la care ar putea fi supuși de un organ judiciar care ar dori să le influențeze activitatea. Or, numeroasele inadvertențe semnalate primei instanțe, coroborate cu practica intimatului de a nu refuza nicio solicitare de acest tip, conduc, în opinia sa, la concluzia că soției sale nu i s-a asigurat o protecție minimă împotriva abuzurilor.

3.4. Încheierea de dezbateri este nelegală, întrucât i s-au respins probele solicitate, cu excepția înscrisurilor deja depuse la dosar, punându-l pe reclamant în situația de a nu-și putea dovedi toate motivele de nelegalitate.

4. Apărările Consiliului Superior al Magistraturii

Prin întâmpinarea formulată, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea recursului ca nefondat, reiterând considerentele esențiale ale sentinței care au reliefat legalitatea hotărârii adoptate în temeiul prevederilor art. 95 alin.(1) din Legea nr.303/2004 și art. 42 alin.(1) din Legea nr.317/2004.

Intimatul a arătat că în contextul normativ enunțat, Secția pentru Judecători/Procurori este abilitată a verifica dacă prin actul a cărui încuviințare se solicită se urmărește o șicanare a magistratului sau, dimpotrivă, acesta vizează îndeplinirea justiției și servește aflării adevărului.

Consiliul Superior al Magistraturii nu are obligația, se subliniază în întâmpinare, de a verifica existența imunității și a privilegiilor instituite prin actele normative de care se prevalează recurentul și nu are competența de a solicita, respectiv, obține ridicarea imunității, în conformitate cu prevederile art. 4 din

Protocolul adițional nr. 6 la Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei.

Potrivit intimatului, prima instanță a stabilit judicios că doar organelor judiciare le revine obligația de a întreprinde demersurile necesare în vederea ridicării imunității de către forurile competente, și că excede așadar atribuțiilor CSM analizarea aspectelor legate de imunitatea instituită prin art. 1 din Protocolul nr.6 adițional la Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei, prin raportare la prevederile art. 30 § 1 din Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice în favoarea doamnei judecător Bîrsan Gabriela Victoria și cu atât mai puțin, a domnului judecător Bîrsan Corneliu.

Un punct distinct al întâmpinării se referă la natura juridică a actului atacat, intimatul reiterând apărările formulate la prima instanță, în sensul că hotărârea are natura juridică a unui aviz, a unui act condiție, necesar pentru încuviințarea de către instanța competentă a măsurii percheziției domiciliare, aviz prevăzut de lege ca o măsură de protecție a magistraților.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a mai subliniat că în Codul de procedură penală este prevăzută, în mod expres, în art. 64 alin.(2) sancțiunea aplicabilă în cazul în care sunt încălcate prevederile legale instituite pentru obținerea mijloacelor de probă, respectiv că mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal.

În sprijinul ideii exprimate anterior, CSM a invocat, cu titlu de jurisprudență, sentința civilă nr.292/19 ianuarie 2011 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, irevocabilă prin Decizia nr. 687/9 februarie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal, precum și Decizia nr.857/20 februarie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate de recurent și a apărărilor din întâmpinare, reevaluând ansamblul probator administrat în cauză în contextul dispozițiilor art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este fondat în limitele și pentru argumentele expuse în continuare.

1. Argumente de fapt și de drept relevante

Recurentul-reclamant Bîrsan Corneliu a investit instanța de contencios administrativ cu o acțiune judiciară al cărei obiect îl constituie anularea parțială a Hotărârii nr. 765 din 6 octombrie 2011 prin care intimatul-pârât Consiliul Superior al Magistraturii a încuviințat efectuarea percheziției domiciliare la locuința soției sale, Bîrsan Gabriela Victoria și a altui magistrat.

Temeiul legal al adoptării acestei soluții, indicat chiar în dispozitivul hotărârii atacate, l-au reprezentat dispozițiile art. 95 alin.(1) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care dispun în sensul că „Judecătorii, procurorii și magistrații asistenți pot fi percheziționați, reținuți sau arestați preventiv numai cu încuviințarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii”, precum și dispozițiile art.42 alin.(1) din Legea nr. 317/2004 privind CSM, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „Secția pentru judecători a CSM încuviințează percheziția, reținerea sau arestarea preventivă a judecătorilor și magistraților asistenți”.

Necontestat, soții Bîrsan au același domiciliu, respectiv locuința unde s-a încuviințat efectuarea percheziției - prin hotărârea în discuție - măsură procesual penală adusă la îndeplinire conform procesului-verbal de efectuare a percheziției domiciliare întocmit în dosarul nr. 82/P/2011 al Secției de combatere a corupției din cadrul DNA la aceeași dată: 6 octombrie 2011 (filele 88-93, dosar fond).

În cauza de față, dreptul vătămat afirmat de către recurentul-reclamant vizează inviolabilitatea domiciliului acestuia, drept recunoscut de art. 27 din Constituție, precum și de art. 8 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, susținându-se că ingerința la care a fost supus nu îndeplinește două condiții esențiale: nu este legitimă și nici necesară într-o societate democratică.

Prima instanță, deși a reținut în esență că „percheziția și ridicarea de bunuri au constituit o ingerință în dreptul la respectarea vieții private, a domiciliului și a bunurilor reclamantului, ingerință care nu este prevăzută de lege, deoarece încalcă imunitatea reclamantului dată de statutul de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului și care nu este necesară într-o societate democratică, pentru că nu reprezintă

singura cale pentru atingerea scopului legitim urmărit, adică pentru înfăptuirea justiției (...)", a concluzionat în sensul că răspunderea nu aparține CSM, ci „organelor judiciare penale (...) care au cerut, executat și valorificat respectiva probă”, iar competența tranșării litigiului ar reveni tot acestora, neputându-se reține în sarcina CSM vătămarea dreptului reclamantului.

Această teză nu este împărtășită de instanța de control judiciar, care consideră că, prin soluția pronunțată, curtea de apel i-a negat reclamantului accesul la justiție, prefigurând posibilități de acțiune pe care, în realitate, acesta nu le are.

Recurentul-reclamant nu are nicio calitate în procesul penal iar legea procesual penală nu îi conferă posibilitatea de a se plânde de vătămarea suferită în cursul unei proceduri penale care nu îl vizează, în fața unei instanțe naționale.

În raport de reglementarea națională cuprinsă la art. 278 din Codul de procedură penală („Plângerea contra actelor procurorului”) care stabilește la alin.(5) că *„Plângerea formulată împotriva soluției de respingere dispuse de procurorul ierarhic superior este inadmisibilă”*, în cauză nu s-a susținut că recurentul-reclamant are asigurat dreptul la un recurs efectiv în sensul art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Practic, nici instanța de fond și nici intimatul-pârât CSM nu au indicat care ar fi remediul procesual concret la care ar avea acces recurentul Bîrsan Corneliu pentru restabilirea dreptului său.

De altfel, argumentându-și soluția pronunțată în acest mod, prima instanță a intrat în contradicție cu propriile considerente din încheierea de la 7 martie 2012, când, soluționând excepția inadmisibilității acțiunii dedusă din natura actului atacat, reținuse justificat că *„în speță este esențial de remarcat faptul că cel care se consideră vătămat prin încuviințarea respectivă este o persoană terță atât față de procedura penală, cât și față de actul CSM, și care nu ar avea altă posibilitate de a-și apăra drepturile vătămăte printr-un act ca cel în discuție în speță decât calea contestației în fața instanței de contencios administrativ”,* precum și că *„unei astfel de persoane, care invocă dreptul la respectarea vieții private și de familie prev. de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, drept consacrat și de art. 26 alin. 1 din Constituția României, trebuie să i se recunoască dreptul de acces la o instanță prev. de art. 21 din Constituție, respectiv de art. 13 din Convenție”*. Conchizând în această privință, în cuprinsul aceleiași

încheieri curtea de apel a reținut că reclamantului îi sunt deplin aplicabile dispozițiile art. 8 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia *„Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept”*.

În esență, Înalta Curte constată că problema centrală a pricinii vizează accesul la justiție al unei terțe persoane vătămate printr-un act emis de o autoritate publică în virtutea competențelor sale, persoană care nu are deschisă calea unei contestări efective în procedura penală sau altă procedură judiciară prin care să obțină anularea actului vătămător și recunoașterea dreptului încălcat.

De asemenea, în privința situației acestei persoane, fundamental diferită de a reclamantilor din cauzele în care s-au pronunțat deciziile nr. 687/9 februarie 2012 și 857/20 februarie 2012 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal, invocate de CSM prin întâmpinare, nu se poate reține nici considerentul subsidiar referitor la eventuala incidență a dispozițiilor art. 18 alin.(2) din Legea nr.554/2004, fiind necontestat că în privința recurentului-reclamant Corneliu Bîrsan, „actul final” al procedurii este chiar hotărârea atacată.

Nu în ultimul rând, Înalta Curte remarcă poziția pe care a exprimat-o însuși Consiliul Superior al Magistraturii prin Direcția legislație, documentare și contencios în cuprinsul *Punctului de vedere nr. 25579/1154/2011 cu privire la plângerea prealabilă formulată de recurentul-reclamant împotriva Hotărârii nr. 765/6 octombrie 2011 a Secției pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii*, reținându-se în mod expres că *„hotărârea menționată este prin natura sa (...) un act administrativ unilateral cu caracter individual, astfel că, în aceste condiții devin incidente prevederile speciale din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ (...)”* (fila 30, dosar Curtea de Apel București).

În lumina acestor considerente, Înalta Curte reține că acțiunea recurentului-reclamant Bîrsan Corneliu este admisibilă.

Examinând fondul încălcării afirmate, instanța de control judiciar constată că recurentul ocupă funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, statut care îi conferă privilegiile și imunitățile prevăzute de Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei și de cel de-al Șaselea Protocol la

acesta, inclusiv imunitatea față de anchetele penale și inviolabilitatea reședinței private a judecătorului și a soțului acestuia.

În cauză este clar că actul administrativ atacat a fost emis cu nesocotirea acestor imunități și privilegii de care se bucură recurentul, cum de altfel a statuat și Adunarea Plenară a Curții Europene a Drepturilor Omului prin Decizia din 29 noiembrie 2011, constatându-se că *„percheziția efectuată la data de 6 octombrie 2011 la domiciliul domnului și doamnei Bîrsan din România a violat imunitatea judecătorului Bîrsan (...)”* (pct.1). Totodată s-a decis în sensul că *„Privilegiile și imunitățile vizate de Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei și de cel de-al Șaselea Protocol la acesta, în special imunitatea față de anchetele penale și inviolabilitatea reședinței private a judecătorului și a soțului acestuia, se aplică atât judecătorului Corneliu Bîrsan, cât și soției sale, în toate statele membre ale Consiliului Europei, inclusiv în România”* respingând solicitarea proprie a recurentului de ridicare a imunității (pct.3) și ridicând-o pe a soției (pct.2) *„în măsura strict necesară anchetei nr. 82/P/2011 a DNA”*.

În mod evident, imunitatea nu este absolută, putând fi ridicată în cazurile și condițiile prevăzute de actul care o instituie sau de lege.

De altfel, după cum rezultă din pct.2 al deciziei citate procedura ridicării imunității față de soția reclamantului a fost inițiată și finalizată, însă aceasta s-a realizat după emiterea actului administrativ analizat în cauza de față.

În aceste coordonate, Înalta Curte observă caracterul fondat al primului motiv de recurs, respectiv că sentința curții de apel a fost pronunțată cu încălcarea normelor internaționale care recunosc imunitatea judecătorului CEDO Corneliu Bîrsan – art. 51 CEDO, art. 40 din Statutul Consiliului Europei, art. 18 din Acordul general asupra privilegiilor și imunităților Consiliului Europei, art. 1 și 4 din Al Șaselea Protocol adițional la Acordul general asupra privilegiilor și imunităților Consiliului Europei, indicate în preambulul deciziei Curții Europene a Drepturilor Omului analizate anterior – motiv care va atrage admiterea recursului și modificarea sentinței în sensul solicitat, analiza tuturor celorlalte critici devenind de prisos.

2.Temeiul legal al soluției instanței de recurs

Pentru considerentele anterior expuse, în temeiul art. 20 alin.(3) din Legea nr.554/2004 și art. 312 alin.(1) -(3) din Codul de procedură civilă, pentru motivul prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă se va admite recursul și se va modifica sentința, în sensul admiterii acțiunii.

În temeiul art. 18 alin.(1) din Legea nr. 554/2004 se va anula, în parte, hotărârea atacată în privința încuviințării percheziției domiciliare la locuința reclamantului Corneliu Bîrsan.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DECIDE:

Admite recursul declarat de reclamantul Bîrsan Corneliu împotriva Sentinței nr. 168 din 12 aprilie 2012 a Curții de Apel Pitești - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Modifică sentința atacată, în sensul că, admite acțiunea formulată de reclamantul Bîrsan Corneliu în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii.

Anulează, în parte, Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr.765 din 6 octombrie 2011, în privința încuviințării percheziției domiciliare la locuința reclamantului Bîrsan Corneliu.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 31 ianuarie 2013.